

FOTOKOPİ

Hüseyin Bahri Alptekin

Kasım, 1985

Sonra da topladı notlarını, kırpıntılarını, artıklarını, atıklarını. Şapkasının gölgelediği paltosu kırış kırış. Çıkıyor bürodan. Huzurlu gibi. Bir taksiye atlıyor. Düşünüyor, bir yolculuğun sonu, işini bitirmenin iç huzuru. Kimsenin ısmarlama işe yanaşmadığı bir zamanda, yine de ısmarlama bir iş yaptığını kurarak. Yolculuğundan serüven, serüveninden yol çıkarıp. İniyor: Ansızın çıkan yolu, kurduğu bağlamı artık unutmuş Sonlara doğru böyle olur.

İçerisi kavurucu sıcak. Sayısız flaş patlıyor. Yüzlerce makinenin başında yüzlerce insan. Tonlarla kağıt tüketiliyor. Ürettiklerini belgeleyenlerle tüketeceklerini çoğaltanlar dirsek dirseğe. Bir makine da o alıyor. Sayaç sıfırlanıyor. Notunun, yolunun aslına sadık bire bir kopyasını çekecek. En başa dönüp yolculuğunu kayda düşecek. Kopya kâğıdının çoğalttıkça soluklaşan izlerini düşünüyor. Karbon duygulanımları... Basıyor düğmeye, sonunda, zarflayıp pullayıp yollayacak da. Beyninde patlıyor flaşlar, huzur coşkuya dönüşüyor, yol siliniyor. Dondurulmuş bir yığın “mutlu günler” fotoğrafı çözülüyor... Yolculuklar, ayrılıklar, aykırılıklar. Yazının daha kağıt olmamış ağaç köküne kadar işlediği dolaşım, kağıdın beyaz dokusuna yayılmış parlıyor. Ağacın kökleri kamaşıyor, gökleri kararıyor. Art arda patlıyor flaş, çoğalttığı her notun unutkan tanığı. Kravatındaki yollar parlıyor.

Gidiyor o şimdi... Bürosunu, masasını olduğu gibi bırakıp... Birikerek çoğalmış, tamamlanmamış ürememiş kağıtlarını, kırpıntılarını yok sayarak... Beyaz kağıtların keskin, karanlık dönemeçlerini ardına alıp, geçmişine... Ürünü köstekleyen metropolden kalkıp

uzaklara kaçıyor, kuzeye, soğuğa, karlara, güdüsel bir kararlar. Eksik valizini, aksak işlerini düşünmeden. Kağıtlarda tüketemediğini kararlarda mı arayacak?

Büro: Artarak biriken kırpıntı öbeklerini saklayan tertip. Tipp-Ex kolaylığı... Kağıt keskinliğiyle kesişip tuzaklaşan, tuzaklaşıp uzaklaşan karanlık beyaz dolanbaşılar. 21x29,7 : Sonsuz açılımlar...

Beyaz kağıt, kıvrıntılarında karanlık, görünmez dolanbaşılar dokusu. Buruşuk sessiz kırışık keskin. Kendini dolandıran mürekkep, yolunu izleyen, sesini gizleyen kağıt: Sonsuz oyun alanı, uçsuz açılımlar ağı. Beyaz perde. Her kimin yaz(g)ısını bilen ilk doku.

Masa: Dağlaşan beyaz öbekler. Oyun yığınları, iş yırtıkları. Artıklar. Birbirine gittikçe gölge, beyaz standart kağıt birikintileri. Sözü saklayan, gözü yanıltan masa örtüsü. Bir ton not, masa üzerinde, bir ton kırpık imge. Estetik girilip etik dolaş-malı, yaratısına edep labirent.

Yola çıkmadan önce büroda dolaşıyor. Birinin kağıdı buruşturması, ötekinin yırtışı, beriki yazıyor... O gidecek, gitmeli. Son kez bakıyor tükenmiş kağıtlarına, kırış kırış. Şapkasının gölgelediği paltosu gibi. Valizini kapının kenarına bırakıyor, taksi çağırıp masaya dönüyor, kağıt yığınlarına bakarken karları düşünüyor. Standart bir beyaz kağıtla oynarken, yolu kuruyor. Telefon uzun uzun çalıyor, sesi çizgi çizgi kesiyor sessizliği. Açmıyor. Yolculuğu, bulutu kesen bir bıçak gibi yol aldığı dokusunu kesmeyen bir uçak. Silinen beyaz bir çizgi.

Tuhaf... Eli kesiliyor, öyle denir ya, yine de kesilen parmağının ucu, ansızın, kağıtla oynarken, acı duymadan, bir tek renginden ayrımına varıyor, kan kesiyor dokuyu acı vermeden... Parmakları arasındaki kağıda bakarken, akan kan ulaştığı alanda oluklarını buluyor, damarlaşarak yürüyor, belirsiz yazgısını hazırlıksız yaşantısını sürüyor... sürüyor... Beyaz kağıdın görünmez dolanbaşılarını mı izliyor, kendi kendini mi

dolandırıyor, bilinmiyor. Kağıtla kan arasındaki bu ön görülmemiş ilişkiye neden olmaktan tanık yalnızca, oyun dışı... Kağıdın dokuyu kesışı: İnceliğin keskinliği.

Taksimetre tıkırtısı parmağından gelen sızıyı duymasına engel değil. Uçak onu karlara uçurur, gideceği yere gider, kaldığı kadar kalır, döner sonra da. Uçsuz kar yayılımları, kağıtlarla yorduğu kafasını yatıştırabilirdi mi ki, yoksa kar beyazlığı, kendine saplantı yaptığı boş kağıdın izdüşümlerine mi yataklık etti?

Taksimetre tıkırtısı, usunda parıldayan kar yansımalarını duyumsamasına engel değil. Ürünü köstekleyen metropolün ışıkları gözlerini kamaştırıyor. Buralara da kar yağmış. Yanılsama, geldiği yerden taşıdığı kar çağrışımlarından ötürü değil. Avlusunda bir kestane ağacı olan evde iniyor. Telefon uzun uzun çalıyor, sonra susuyor. Şapkasını çıkarıyor, paltosu kırış kırış. Terasta karlar erimekte... Masanın üzerinde bıraktığı gibi duran kağıt yığınlarını atıyor. Elleri, paltosu tozlanıyor. Masada daktilodan başka bir şey yok şimdi.

Daktilo: Dağlaşan beyaz öbekler yok artık. Boşalmış oyun alanının ortasında sorumlusu gibi ıssızlığın. Terkedilmiş pozuna yerleşmiş koca makine. Belirsiz toz tabakası. Darbelerle kayıt düşen bellek: Kara silindir, dikey yazı, sonsuz döngü. İzleriyle kendini silen, sildikleriyle kendini ele veren...

Kolunun yeniyle siliyor daktilonun tozunu. Paltosu kırış kırış. Bir sanrıda şimdi. Parmaklarını kesiyor kağıtlar, çizgi çizgi. Telefon çalıyor, parmağı sızlıyor, taksimetre tıkırtıları, karlı hava alanları. Terasta karlar erimekte... Kaçınılmaz yüzleşmenin donukluğu, büroda, yoldan gelenle, bir yola terk edilen koca daktilo. Biri, gidilen yola kayıtsız; biri gittiği yoldan umarsız.

Bıkkın şimdi. Daktilonun silindirini donduruyor. Birbirini tüketen harf izleri parladıkça yol dağılıyor. Sonradan başlangıca sayıyor taksimetre, gözleri dalıyor, parmakları kıyılıyor. Şeridin üst yarısı siyah, alt yarısı kırmızı. Siyah tek kazanıyor bir yerlerde oynanılan rulette. Sessizlik dokunmaya zorluyor . Tıpkı, dokunuşun en sonunda sessizliğe yol açışı gibi. Bir deste standart beyaz kağıt açıyor.

Yeni kağıtlar nasıl da keskin. Parmakları çekingen, kağıtları elleyişi ürkek. 21x29.7'lik gıcır gıcır boş alanlar. Telefon çalmıyor. Belki de hiç çalmadı. Sessizlik belleğini karartıyor. Yanılsamalar... Kağıtlar kararıyor. Parmağını kanatmıştı ama; bir kağıt kesmişti. O hiç bitmeyecekmiş gibi sık sık gelen sızı: Yolun ondaki tek izi, yolculuğun sürekli incelimi.

Dolanmaktan bıkkın şimdi, beyaz kağıtlarda kendini dolandırmaktan. Saplantısıyla yolculuğu karışıp dolaşıyor. Gözlerini kamaştırın usunu zorlamaktan bıkkın, birbirini yineleyen izleklerden.

Ansızın siliyor, yolunu yordamını. Standart bir kağıdın üzerine bir kopya kağıdı çakıştırıyor. Daktiloya sürüyor karbonu, gizlediğini. Siyah silindirin tıkırtısı rengini değiştirmiyor. Biri her şeyini, bütün yolunu yordamını siyaha yatırıyor, bir yerlerde oynatılan rulette. Darbelerle yükseliyor kopya kağıdı, ardındaki beyaz kağıdın tersini yükselterek. Dokundukça göremediği yazısı örtüyor ardını arkasını. Karanlık tamamlandıkça uzuyor yazı.

Telefon çalarken duruyor taksimetre. Kopya kağıdı sakladığı hatalarıyla yutuyor kağıdı. Yazı onulmaz yanlışlardan kuruyor bağıntısını. Karlar erimeke... Yolsuz şimdi.

Tipp-Ex: Beyaz uçsuzluklar... 21x29,7: Sonsuz dolanbaçlar ağı. Standart beyaz anonim

alan, keskin kağıt öbekleri aklığının geometrik yığıltısından karanlıklaşan dönemeçler. Yalın Tipp-Ex duygulanımları... Organik bir dokuyu kağıdın keşişi (Tipp-Ex) keşişi... Gözü/Sözü dolandıran kendinden dolanbaçlar... Kağıdın bir eli kanatışı, kanın kağıtta yolunu buluşu (Tipp-Ex) izini sürüşü, kendi dolanbacını kurması kurcalaması... Kanın kararıp yoluna/yolunda pıhtılaşması. Kader: Şu kadar yol kateder... Kesişmeler, kırpıntılar, yırtıklar sırça olur dokuya. Dönemeç dönemeç, köşe köşe aralıklar, sayfa, satır, kenar boşlukları, artıklar, pul pul atıklar, delik, geçirgen, tersini-tersinden yüzünü-sırrını suratını ele veren eprimeler: Zaman, kullanım aşındırmaları... Sonsuz ürüne açık tek oyun alanı: Beyaz sayfa/sayfa kağıt/kağıt doku: Uçsuzluğun üst-üste/alt-alta/yan-yana kayıtlı en yalın, en ince ifadesi:StandArt-beyaz-kağıt: 21x29,7: İnceliğin keskinliği...